

[Stensballe.]

Nej, den højtærede Socialminister maa undskyldte, det kunde jeg slet ikke faa Adgang til, for det Lovforslag saa vi ikke her i Tinget. Den højtærede Minister gør sig netop selv skyldig i en Hukommelsesfejl, thi der staar i Bemærkningerne til hans eget Lovforslag, at det naaede ikke herover, men der blev afgivet en Beretning i Folketinget, saa her tror jeg i hvert Fald, min Hukommelse er bedre end den højtærede Ministers.

Jeg skal ellers ikke opholde mig meget ved alle de Betragtninger, den højtærede Minister kom ind paa; jeg maa henholde mig til de Udtalelser, jeg fremsatte, da jeg havde Ordet første Gang.

Naar Arbejdsdirektøren har ønsket, at der skulde være 100 à 200 Kr. pr. Medlem, for at det forsikringsmæssige Grundlag kunde være i Orden, beror dette naturligvis paa en Beregning, men det er jo ogsaa et Skøn, og jeg vil alligevel mene, at hvis det skulde slaas fast, maatte det være slaaet fast allerede dengang, da Loven blev vedtaget i Sommeren 1932 og Tilpasningen til Socialreformen fandt Sted i April eller Maj 1933. Men da var der ikke Tale om saa bestemte Beløb, som er nævnt her. Hvis dette skal naas, kan det da i hvert Fald ikke naas nu gennem større Ydelse fra Staten; det skulde da have været fremhævet dengang som Betingelse for, at denne Lovgivning kunde holde, saaledes som det var Forudsætningen i det Lovforslag om midlertidig Hjælp, der blev vedtaget i April. Og dette er ikke noget, som er taget fra Avisartikler; nej, det er den ansvarlige Ministers Redegørelse for, hvorledes Forholdene er, og hvorledes han ser paa dem. At hans Skøn maaske kan være ændret siden den Tid, er noget helt andet.

Saa henviste den højtærede Minister til, at der var Medlemmer, som betalte 84 Kr. Ja, det er der; der er ogsaa nogle, som betaler 105 Kr. (*Socialministeren*: Det er gennemsnitligt). Naa, det er gennemsnitligt; ja, men der er ogsaa nogle, som betaler 105 Kr.; det er Arbejdsmændene, og de Arbejdsmænd, der ikke er Medlemmer af Fagforeningen, betaler 210 Kr. Jeg har altid ment, at Arbejdsmændene var dem, der havde daarligst Raad til at betale, og naar de ligger 20 Kr. over Gennemsnittet, kan der ikke være noget i Vejen for, at de Kasser, som ikke er tilstrækkeligt konsoliderede, sætter deres Medlemsbidrag op, i hvert Fald ikke, naar man sammenligner med Arbejdsmændenes. Og Forholdet er jo det, at saa gaar ogsaa Kommunitilskuddet og Stats-

tilskuddet op, hvad der ogsaa gør det lettere for Kasserne at faa deres Økonomi forbedret.

Den højtærede Minister omtalte Dispensationen. Jeg sagde jo ogsaa, at hvis en Kasse ikke mente at kunne gaa ind for Dispensation fra Bestemmelsen om de 10 Maaneder, maatte den lade være, og saa maatte Medlemmerne gaa til Kommunehjælpen. Andet er der ikke at gøre; det sker i Henhold til Loven. Men den højtærede Minister var saa inde paa Betragtninger om, at de der skulde have Kommunehjælp, maatte bede om det. Ja, men der er dog givet dem en Ret til at faa Kommunehjælp, og at det skulde være saa særlig nedværdigende at bede om noget, som man har Ret til, kan jeg ikke indse; det maa de da for Resten ogsaa gøre i Arbejdsløshedskasserne. Noget andet er, at i Arbejdsløshedskasserne er det Beløb, som de kan faa, fastsat, ved Kommunehjælpen beror det paa et Skøn over Trang og andre Forhold. Men hvis man vil have, at Forsikringen skal gælde længere end eiter den nugældende Lov, maa der selvfølgelig enten gives andre Regler, andre Tilskud, eller ogsaa maa Kontingenterne forhøjes.

Den højtærede Minister ligesom den ærede Ordfører for de Radikale, det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen), talte en Del om øget Beskæftigelse. Jeg talte nu om at skabe Erhvervene bedre Vilkaar, og jeg nævnte navnlig Landbrugserhvervet. Jeg sagde, at derigennem kunde man nok vente at skabe Beskæftigelse for nogle flere Folk, og tillige kunde der blive bedre Raad til at gøre Indkøb hos andre og derigennem støtte andre Erhverv, navnlig Haandværkerstanden, hvor der ikke er saa stærkt Sving i Forholdene lige i Øjeblikket. Jeg tror, dette vilde være til overordentlig stor Nytte. Men jeg tilføjede, at dette fandt ikke nogen stor Støtte hos Regeringspartierne og Regeringen, og derom vidner i høj Grad de Lovforslag, som er fremsat baade fra konservativ Side og fra vor Side, og som ikke blev gennemført i dette Ting i Efteraaret. Jeg kan slet ikke indse, at Forbud mod Overarbejde eller Paabud om nedsat Arbejdstid skulde kunne bringe særlig lykkelige Vilkaar. Det vil jo slet ikke gavne Erhvervene som saadanne, tværtimod, det vil give dem større Byrder. Og nedsat Arbejdstid for offentlige Arbejder vil bevirke en Fordyrelse og kan ikke bevirke andet, end at man for de samme Penge faar mindre Beskæftigelse, altsaa Beskæftigelse for et mindre Antal